

Mezi horou Rohatkou a močálem Černokvasem, tam, kde ráno vrána kráká a večer netopýr pohvizduje, v místě, kam si jen za dne člověk troufne, stojí chalupa s rákosovou střechou. O každé půlnoci, když je měsíc v úplňku, dějí se zde věci, při kterých se lidem v blízké vesnici ježí vlasy na hlavě a dobytek se strachy tulí k sobě. Půlnoční rej, plný hvízdání a světelných záblesků, je narozeninovou slavností pro malé děvčátko, které tu žije se svou maminkou. Není to nic zvláštního, protože děvčátko je malá čarodějka jménem Bambulka. Holka jako každá jiná. Jen místo plátěné sukénky nosí kalhoty na dvou kšandách. Marně se jí snaží maminka do zástěrky navléci. Obléká si jen plátěné kalhoty a jako kluk venku dovádí. Vystačí si sama. Nepotřebuje jiné děti ze vsi. Les, močál a hora jí jsou těmi nejlepšími přáteli. Její maminka Měchura Pihatá je v blízké vsi Culíkov oblíbenou bylinkářkou, která ochotně pomáhá každému, kdo její pomoc potřebuje. Samozřejmě všichni vědí o její čarodějně moci, ale protože nikomu neškodí, mají ji rádi. Zato rozpustilá Bambulka nenechá lidi na pokoji. Čarovat ještě neumí, ale škody již nadělala, že by se tím pokryla celá hora Rohatka.

Tak přišla doba stého úplňku a na Bambulku čekal nejvzácnější dárek. Kniha kouzel. Ale aby mohla čarovat, chybělo ještě to nejdůležitější. Naučit se číst.

Kapitola 1. - Bambulka jde do školy

„Tak, milá Bambulko,“ řekla jí jednoho dne maminka Měchura, „je načase jít do školy, aby ses naučila všemu, co musí znát nejen člověk, ale také každá čarodějka.“

„Ale mami, na co umíš čarovat?“ namítla Bambulka. „Vyčaruj, ať všechno znám. Pak nebudu muset do školy.“

„To nejde. Všechno se musíš učit postupně,“ snažila se jí Měchura vysvětlit. „Číst, psát a počítat tě kouzla nenaučí. Jen tak z tebe bude jednou dobrá čarodějka.“

„Ale kde je škola pro čarodějky? O žádné nevím.“

„Škola jako škola,“ odpověděla jí maminka. „Budeš chodit s dětmi z vesnice.“

„Cože?“ vykřikla Bambulka. „To mám sedět v lavici s lidmi? A ještě k tomu z Culíkova?“ Bambulka si s dětmi z vesnice moc nerozuměla. Ani ne tak moc jako spíše vůbec.

Přišel den, kdy zazvonil zvonec a pohádky byl konec. Ale kdeže. To byl jiný zvon. Tímhle zvonila paní učitelka a svolávala do školy všechny děti z okolí. Přiběhl František, Lojzík, Anička i malý Josífek. Ten vlastně do školy ještě nepatřil, ale protože byla jeho maminka paní učitelkou, brávala Josífka s sebou. Poslušně se posadil do kouta a do konce vyučování si hrál s kousky dřívěk. Dnes přišla i Bambulka. Paní učitelka Klapavá předstoupila před třídu, kde způsobně seděly děti malé i velké. Některé už chodily do školy dlouho. Ale malá Anička byla prvňáčkem stejně jako starší Bambulka. Obě dvě se teprve budou učit číst.

„Milé děti,“ pravila paní učitelka k žákům, zatímco Bambulka stála vedle ní. „Od dnešního dne se s námi bude učit i Bambulka Pihatá.“

„Pihovatá Bambule!“ vykřikl kdosi ze zadní lavice. Bambulka vyplázla jazyk a zašklebila se. Moc dobře viděla, kdo to byl. Makovcův Tonda. Nejtavnější kluk z okolí. Jednou, když přišla paní Makovcová s Tondou k paní Měchuře, aby dala synovi něco na kašel, nedalo Bambulce a do bylinek od maminky přidala jeden rozemletý myší ocásek, usušenou rybí šupinku a kousek pírka z havrana. Když to pak doma svařili na čaj a Tonda se napil, začal prskat. Bambulce to neuniklo. Dívala se oknem, jak paní Makovcová říká: „Jen to vypij až do dna. Určitě ti to pomůže.“ Muselo to být odporné a Bambulka se mohla za oknem smíchy potřhat.

„Toníku!“ napomenula ho paní učitelka. Ukázala na třetí lavici a řekla: „Posad' se, Bambulko, vedle Vašíka. Je o málo starší, tak ti bude moci pomáhat.“

„Já pomoc nepotřebuju!“ utrousila, když si sedala vedle chlapce s blond'atou čupřinou na hlavě.

„Ahoj,“ zašeptal chlapec, „já jsem Vašík.“

„No jo, já vím!“ odsekla mu Bambulka.

Ztěží přečkala celé vyučování. Neunikly jí pohledy dětí. Všichni si ji prohlíželi, jako by nikdy žádnou čarodějkou neviděli. O přestávce se u ní zastavovaly holčičky, kterým se nejvíce líbily různobarevné květy vpletené do Bambulčiných hustých havraních vlasů.

„Co pořád otravujete?“ Bambulce se nelíbil jejich zájem.

„Jen se díváme,“ špitlo černovlasé děvčátko, kterému říkali Anička.

„Tak se na mě pořádně podívejte!“ řekla Bambulka a udělala takový ošklivý obličej, až začala Anička pofňukávat.

„Co tu strašíš, strašidlo!“ zakřičel na Bambulku Tonda. „Myslíš si, že se tě někdo lekne?“ Tonda byl největší a nejstarší kluk ve třídě.

„Někdo určitě.“ Podívala se na Aničku a ušklíbla se na ni. Malá černovlasá holčička se vrátila do lavice a sledovala Bambulku už jen zpovzdálí.

„Proč jsi taková?“ zeptal se Vašík.

„Starej se o sebe!“ osopila se na kluka, který chtěl být jejím kamarádem. Ale to Bambulka nevěděla. Nebo vědět nechtěla? Kdo ví?

Zvonek konečně zazvonil a byl konec vyučování. Všechny děti vyběhly ven, jen Vašík nespěchal. Zdržel se tak dlouho, dokud neodešla i Bambulka.

„Počkej,“ doběhl ji venku. „Nechceš, abych šel chvíli s tebou?“

„To jsi uhodl, nechci,“ odsekla mu a klidně pokračovala v cestě.

„Ale máme společnou cestu,“ snažil se ji přemluvit.

„To tedy nemáme.“

„Ale máme.“

„Nemáme.“

„Jak to víš?“ divil se Vašík.

„Tahle cesta vede k Černokvasu. A ty přece bydlíš v Culíkově na náměstí.“

„Jak víš, kde bydlím?“ divil se ještě víc. Mohl přece bydlet v Culíkově kdekoliv, dokonce mohl být i z Kudrnova. Do jejich školy chodily tři děti z vedlejší vesnice. Jak mohla vědět, odkud Vašík je?

„Jak to víš?“ zeptal se ještě jednou, protože Bambulka stále mlčela.

„Nevím, prostě mě to napadlo.“ Ale to nebyla pravda. Dobře věděla, kde Vašík bydlí. Mnohokrát sledovala děti zpovzdálí. Moc ráda by se k nim ve hrách přidala, ale její tvrdohlavost jí v tom vždycky zabránila. Nejvíce se jí líbil blond'atý kluk, který se tak hezky ke každému choval. Byl to samozřejmě Vašík. Kolikrát ho za večera pohledem doprovázela domů. Ale tak, aby ji nikdo nezahlédl. „Víš co? Dej mi pokoj!“ Rozeběhla se a utíkala domů.

„Tak jaká byla škola?“ zeptala se doma maminka Měchura.

„Nic moc. Už tam nepůjdu.“ Bambulka byla přesvědčená, že byl dnešní den jen zkušební.

„A to ne.“ Maminka si už s Bambulkou nevěděla rady. „Škola ti skončí, až uděláš závěrečné zkoušky. Do té doby budeš chodit každý den, jako ostatní děti.“

„Každý den?“ divila se Bambulka. „A se všemi těmi otravnými lidskými dětmi?“

„Ano.“ Odpověď maminky byla stručná.

Bambulka se uraženě nafoukla jako balón a vyběhla do lesa.

Na palouku u močálu se posadila na plochý kámen a pomalu začala splaskávat. Přemýšlela, jak to zařídit, aby už nemusela chodit do té hrozné školy.

„No jo!“ vykřikla. „Vždyť mám kouzelnou knihu.“ Ale radovala se jen okamžik. „Neumím číst,“ povzdechla si.

Tak seděla na kameni a naříkala si.

Sluníčko se pohupovalo na obloze, šimralo Bambulku svými paprsky a nad hladinou močálu kroužila vážka.

„Vidíš, jaké mám trápení?“ mluvila s vážkou, ale ta jen mávla křidélky a odletěla.

„Ani ty mně nerozumíš.“ Smutně se zvedla a odcházela domů.

Druhý den školy se podobal tomu prvnímu. Jen s tím rozdílem, že se dnes Bambulka naučila první písmenko. Písmenko A je jako stříška na jejich chaloupce. Už umí skoro číst. Vesele běžela domů, vzala svou kouzelnickou knihu a otevřela ji na první straně. Ale ať dělala, co dělala, nepřečetla nic. Písmenka se honila po papíře a jen stěží mezi nimi objevila známé písmenko A.

„To je práce se čtením,“ povzdechla si. „Proč se nemůžu naučit všechna písmena najednou? To přece nemůže být těžké.“

Kapitola 2. - Bambulka se učí číst

Ráno si Bambulka přivstala. Chtěla být ve škole první. Nebylo to ale z pilnosti. Chtěla se zeptat paní učitelky, zda by se nemohla naučit všechna písmenka najednou.

„To nejde, Bambulko,“ řekla jí paní učitelka. „Učit se musíš pomalu.“ Ale to je přesně to, co Bambulka nechtěla.

„Vašíku,“ přitočila se k němu při hodině a řekla potichu, aby ji nikdo neslyšel. „Dneska můžeš jít domů kousek se mnou.“ Chlapce to potěšilo. Ještě netušil, že po něm Bambulka něco chce.

Byl konec vyučování.

„Hele, Vašíku,“ začala se na něj mile usmívat, když šli společně domů. „Ty umíš dobře číst, vid’?“

„Docela ano.“

„Mně to moc nejde.“ Přiznání ji bolelo. Bylo pro ni ponižující žádat pomoc od člověka. Ale co naplat.

„Ale vždyť se učíte teprve jedno písmeno.“ Měl pravdu.

„To je právě ono,“ řekla mu Bambulka. „Učíme se teprve jedno písmeno, ale já už chci umět číst.“ Neřekla proč. Musela by přiznat, že ji škola nebaví a že jedině pomocí kouzel dosáhne toho, že tam nebude muset chodit... „Naučíš mě všechna písmena?“ škemrala... „Prosím.“ Vzpomněla si na maminku a její ustavičné připomínání kouzelného slůvka „prosím“.

„Já nevím, jestli můžu.“

„Můžeš,... určitě můžeš.“ Čekala netrpělivě na jeho odpověď.

„To jako hned dnes?“ zeptal se.

„Hned teď.“

„Ale já musím po škole domů.“

„A co pak? Mohli bychom si odpoledne spolu hrát a ty mě naučíš číst.“ Bambulka se ho snažila přesvědčit.

„Tak jo.“

Konečně se dočkala.

„Sejdeme se tady a pak tě zavedu na mé oblíbené tajné místo,“ řekla a radostně se rozeběhla domů.

Na mamčinu otázku: „Jak bylo ve škole?“ jen poznamenala: „Musím se jít učit.“ To samozřejmě vyvedlo maminku z míry. Ale protože Bambulku dobře znala, tušila, že určitě připravuje nějakou lotrovinu.

„Zavaž si oči šátkem,“ řekla Vašíkovi, když se odpoledne sešli na rozcestí.

„A proč?“